

Arrest

nr. 153 629 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X,
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X -
X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 18 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende een asielaanvraag in op 30 augustus 2010.

Op 8 december 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de status van subsidiaire

bescherming. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 24 februari 2011 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormeld beroep.

Op 20 december 2010 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 5 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 22 oktober 2012 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie nam op 30 oktober 2012 een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinqies) ten aanzien van de verzoekende partij. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 10 december 2013 werd het beroep verworpen.

De verzoekende partij diende op 9 november 2012 opnieuw een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 22 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 10 december 2013 werd het beroep verworpen.

Op 22 november 2012 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod ten aanzien van de verzoekende partij.

De op 22 oktober 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd op 18 juli 2013 onontvankelijk verklaard. Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissingen diende de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 10 december 2013 werd het beroep verworpen.

Op 29 juli 2013 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie nam op 8 augustus 2013 een beslissing waarbij de asielaanvraag niet in overweging werd genomen. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 10 december 2013 werd het beroep verworpen.

Op 28 augustus 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie nam op 26 september 2013 een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing werd door de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 22 oktober 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 3 december 2013 werd de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 26 september 2013 ingetrokken.

De verzoekende partij diende op 6 december 2013 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 6 februari 2014 verleende de ambtenaar-geneesheer een medisch advies nopens de door de verzoekende partij ingeroepen medische problematiek.

Op 7 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de op 29 augustus 2013 ingediende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnummer 148 866).

Op 7 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de op 6 december 2013 ingediende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnummer 148 889).

De op 22 oktober 2013 ingediende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd op 10 februari 2014 zonder voorwerp verklaard.

Op 10 februari 2014 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ + kinderen

(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen', tenzij zij beschikt over de documenten, die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving. REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is zij het voorwerp van een inreisverbod aangevraagd te worden bij de

De betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 05/12/2012.

Ze werd het voorwerp van meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, namelijk

- *met een termijn van 30 dagen, de bijlage 13 quinquies, aan haar betekend op 07/11/2012*
- *met een termijn van 7 dagen, de bijlage 13 sexies, aan haar betekend op 05/12/2012*
- *met een termijn van 7 dagen, de bijlage 13 quater, aan haar betekend op 08/08/2013*
- *met een termijn van 0 dagen, de bijlage 13, aan haar betekend op 23/07/2013.*

De betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om hieraan gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15 12 1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod aangevraagd te worden bij Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokkene geen enkele recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien de betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort moet zij dus terugkeren naar het land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag de betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen Verminderd omdat

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

De betrokkene heeft geen gevolg gegeven de bevelen om het grondgebied te verlaten.

- *met een termijn van 30 dagen, de bijlage 13 quinquies, aan haar betekend op 07/11/2012*
- *met een termijn van 7 dagen, de bijlage 13 sexies, aan haar betekend op 05/12/2012*
- *met een termijn van 7 dagen, de bijlage 13 quater aan haar betekend op 08/08/2013*
- *met een termijn van 0 dagen, de bijlage 13, aan haar betekend op 23/07/2013."*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verzoekende partij stelt te handelen in eigen naam en als vertegenwoordiger van haar twee minderjarige kinderen.

Uit geen enkel stuk blijkt dat enkel de verzoekende partij gemachtigd is om op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van haar kinderen in onderhavig beroep.

Te dezen moet rekening gehouden worden met het gestelde in artikel 35, § 1, tweede lid en § 2 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht :

"De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd". § 2. Ingeval het in § 1 aangewezen recht niet de mogelijkheid biedt de bescherming te waarborgen die de persoon of diens goederen vereisen, wordt de bescherming beheerst door het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit heeft.

Het Belgisch recht is van toepassing indien het materieel of juridisch onmogelijk blijkt om de maatregelen te nemen waarin het toepasselijk buitenlands recht voorziet."

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid van het BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid van het BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. C.E. 18 septembre 2006, n° 162.503; C.E. 4 décembre 2006, n° 165.512; C.E. 9 mars 2009, n° 191.171). Hieruit volgt dat in het kader van een beroep dat ingesteld wordt tegen een administratieve beslissing, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun kinderen, tenzij in casu de verzoekende partij aantoont dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, quod non.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre ingediend door de verzoekende partij in naam van haar minderjarige kinderen.

2.2 De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

In casu werd het bestreden bevel genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet. In het voorliggend geval blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is. Deze vaststelling van de verwerende partij is volgens de Raad voldoende om tot de bestreden beslissing te komen en wordt door de verzoekende partij niet betwist. De verwerende partij zal, gezien de gebonden bevoegdheid, derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van het bestreden bevel niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is, een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij in principe dan ook geen voordeel opleveren.

Er zijn echter gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Zulks blijkt ook uit artikel 7 van de vreemdelingenwet dat bepaalt “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.” Het gegeven dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM of een andere verdragsrechtelijke bepaling.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift onder meer de schending aanvoert van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, alsook van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie juncto de hoorplicht.

In het raam van artikel 13 van het EVRM zal de Raad deze grief onderzoeken.

In eerste instantie meent dat de verzoekende partij dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Ze stelt dat ze ten onrechte een onontvankelijkheidsbeslissing kreeg in

antwoord op haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Ze stipt aan dat tegen deze beslissing een beroep werd ingediend, doch dit beroep is niet schorsend waardoor ze kan gerepatriëerd worden. Verzoekster stipt aan dat zij ernstig ziek is en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat er geen adequate medische behandeling voorhanden is en dat de uitwijzing naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken.

In een tweede onderdeel stelt verzoekster dat zij op heden niet weet naar welk land zij zal worden uitgewezen. Zij verwijst hierbij naar rechtspraak van het EHRM. Zij is van oordeel dat in de mate dat de thans bestreden beslissing een gedwongen uitwijzing toelaat op een vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 van het EVRM schendt.

In een laatste onderdeel stipt de verzoekende partij aan dat zij niet werd gehoord alvorens het treffen van de verwijderingsmaatregel.

De Raad dient na te gaan of de verzoekende partij heden concrete argumenten naar voren brengt die een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken. De Raad benadrukt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een schending van artikel 3 van het EVRM moet op concrete wijze worden uiteengezet. In deze beperkt de verzoekende partij zich tot het louter betoog dat ze het niet eens is met de beslissing genomen naar aanleiding van haar aanvraag om medische regularisatie; dat de verzoekende partij ernstig ziek is en dat ze niet kan terugkeren naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn.

Op het ogenblik dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten trof was zowel de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, als in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet afgesloten. Ingevolge het “principe du préalable” wordt de beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geacht in overeenstemming te zijn met de wettelijke bepalingen tot het tegendeel bewezen wordt. Aldus kon de verwerende partij er op dat ogenblik van uitgaan dat er geen risico bestond op een schending van artikel 3 van het EVRM. In het kader van huidig beroep kan de Raad zich niet uitspreken over het beroep ingediend tegen de beslissing tot onontvankelijkheid in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De Raad dient zich voor de beoordeling van de wettigheid van huidig bevel te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling door de verwerende partij. Op dat ogenblik heeft de verwerende partij terecht vastgesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische gronden was afgesloten en dat de ambtenaar-geneesheer had vastgesteld dat er in casu geen schending was van artikel 3 van het EVRM. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing in strijd werd genomen met artikel 3 van het EVRM. De uitkomst van het beroep ingediend tegen de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf kan wel gevolgen hebben voor de uitvoerbaarheid van huidig bevel.

De Raad wijst erop dat in de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende te lezen staat: “(...) *het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.*” De Raad leidt hieruit af dat indien de gemachtigde de vreemdeling op gedwongen wijze zou wensen te verwijderen, artikel 3 van het EVRM vereist dat hij de medische situatie van de vreemdeling in zijn geheel dient te hebben onderzocht, inclusief de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige medische zorgen in het land van bestemming (zie ook CE 29 oktober 2010, nr. 208.586).

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet volgt ook dat bij het uitvoeren van een beslissing tot verwijdering de gemachtigde rekening dient te houden met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Ook wordt verwezen naar artikel 74/17 van de vreemdelingenwet dat in de mogelijkheid voorziet om een verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering de vreemdeling blootstelt aan een schending van het non-refoulementbeginsel of omwille van de specifieke omstandigheden van het geval, zoals de fysieke of mentale gezondheid van de vreemdeling.

De Raad kan de verzoekende partij niet volgen waar zij stelt dat geenszins duidelijk is naar welk land zij het risico loopt uitgewezen te worden. De Raad kan immers uit het administratief dossier geenszins afleiden dat er eventueel, in geval van een imminent risico op uitwijzing, quod non in casu, sprake zou

zijn van een uitwijzing naar een derde land. In tegenstelling tot de zaak Singh et autres c. Belgique, waarnaar de verzoekende partij verwijst (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11) waar er discussie was omtrent de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partijen en er duidelijk sprake was van een risico op uitwijzing naar Rusland, met vervolgens risico op uitwijzing naar Afghanistan, is in casu de nationaliteit van de verzoekende partij niet betwist. Bijgevolg is het betoog aangaande de onduidelijkheid van het land waarnaar de verzoekende partij zou teruggestuurd worden bij uitvoering van het bevel, theoretisch. Een schending van artikel 3 van het EVRM of een eventueel verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Daar er enkel een schending van artikel 13 van het EVRM kan aangenomen worden, indien er eveneens een verdedigbare grief op grond van een andere verdragsbepaling wordt aannemelijk gemaakt, kan evenmin de schending van artikel 13 van het EVRM worden aangenomen.

Verder wijst de Raad er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een algemene verwijzing naar het hoorrecht en niet concretiseert welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. De verzoekende partij beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij.

De exceptie van de verwerende partij kan worden aangenomen.

Het beroep is niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU